

De exemplu, Uriașii-ca-de-piatră nu apreciau nici măcar florile sau fluturii. Ce-ar fi putut să facă ei cu un bujor atât de moale și de gingaș? Nu-l puteau pune nici măcar în buzunarul de la piept, care era la ei mereu închis, cusut cu ață roșie și gol. Nici cu fluturii nu știau să se joace. Ori poate au știut cândva dar au uitat și de aceea fluturii i-au părăsit.

Pentru a-și proteja bujorii din obraji de frig și fluturii de oamenii-ca-de-piatră, care toată ziua nu făceau altceva decât să-și întindă brațele și picioarele întrecându-se unul cu altul, Fetița-cu-bujori-în-obrăjori plecă din sat în căutarea meleagurilor cu oamenii tăcuți și blânzi, care-o vizitaseră în vis. Ea credea că ei ar trebui să existe undeva și, cu adevărat, își dorea să-i roage s-o primească să rămână cu ei și astfel să fie cât mai departe de uriașii reci.

Într-o dimineață Fetița se trezi devreme și trase perdeaua care acoperea fereastra ovală pentru a lăsa Lumina să-i inunde odaia și ființa. Întredeschise geamul și o briză ușoară începu să se joace cu părul ei. Se puse în genunchi și se rugă lui Dumnezeu, mulțumindu-i și cerându-i să-i arate calea. Lumina o mângâie blând pe creștet, binecuvântând-o.

Fetița-cu-bujori-în-obrăjori și-a luat bocceluța și a pornit-o la drum, lăsând în urmă căsuța copilăriei. Trecând pe lângă uriași, îi văzu pe unul cu dinții înfipti în lună, pe altul cu un picior în Asia și cu altul în America, preocupați fiind să ia în stăpânire Pământul. Poposind la marginea unui sat, acolo unde începea liniștea pădurii și simplitatea de a fi, Fetița a întâlnit un altfel de uriaș care păzea intrarea în pădure.

Tot mergând așa prin pădurea primitoare și îmbietoare fetița obosi și se opriră la tulpina unui nuc bătrân pentru a se odihni. Uriașul scoase dintr-un buzunar o turtă dulce cu petale de bujor și-o oferă fetei. Ea și-a făcut atunci curaj și l-a întrebat:

- De ce nu ți-ai închis buzunarul de la piept? De ce mâinile și picioarele tale sunt așa delicate? De ce ești altfel decât Uriașii-ca-de -piatră?

- Toată viața mi-am petrecut-o păzind intrarea în pădure. Trebuia să-i las să intre doar pe cei cu mâini delicate, care nu ar fi rănit nicio frunză sau floare și pe cei cu tălpile fine care nu strivesc frumusețile pe unde merg și știu dansul pădurii. Iarba, frunzele și florile au un dans al lor pe care nu oricine îl poate vedea sau simți, nicio mișcare nu e la întâmplare, ele sunt ca niște ființe care comunică între ele altfel. Să-ți mai spun un secret. Toți cei care închid intrarea sufletului lor se închid pe sine însuși, își închid comunicarea cu ființa lor lăuntrică. Pădurea este o parte din sufletul meu, aici m-am îndrăgostit pentru prima dată de Fata-Fluture și am învățat că dragostea nu se ține închisă sau ascunsă și că, deși zboară uneori printre copaci, ea se va întoarce mereu la tine. Am învățat apoi de la copacii bătrâni înțelepciunea lor. Ei mi-au arătat că intrarea în suflet se face prin buzunarul din dreptul inimii și ea trebuie să fie deschisă, de aceea nu mi-am cusut buzunarul. Dar eu sunt paznicul acestei păduri care-i lasă să intre doar pe cei sensibili la frumusețea interioară. Eu te-am lăsat să-mi strecuri bujorul în suflet pentru că știam, de când te-ai ascuns printre florile de la marginea pădurii, că mâinile tale pot face binele iar sufletul tău este curat, așa că meriți să intri în pădure și să găsești ceea ce cauți.

Bărci-bocanci, cu care te încălțai și pluteai pe apă, bărci de carton în care simțeau apa și roind pe lângă picioarele tale. Apoi, bărci paralele în care nu te întâlneai niciodată cu cineva și pluteai astfel între cele două maluri fără să ajungi la vreunul. Așa până când te plictiseai de singurătate și te întorceai înapoi la bătrân, să dai singurătatea pe o bărcuță simplă și roasă de carii, dar plină cu prieteni și povești.

Cum cei doi nu știau pe care s-o aleagă, fiecare fiind frumoasă în felul ei, fata îl întrebă pe bătrân:

- Știi cumva ce barcă ne-ar putea duce până la castelul înțelepților?

- Eu construiesc bărci pentru că viața înseamnă călătorie în necunoscut, îmi place să simt vântul în plete în timp ce mă las dus de valuri. Nu știi unde poți ajunge, însă barca te poartă acolo unde sufletul tău știe că trebuie să ajungi pentru a te găsi pe tine însuși și să te refaci după oboseală. Așa că, nu porniți cu gândul, ci cu sufletul în căutarea înțelepciunii și sensului. Tot ce la suprafață pare într-un fel, în adâncime este altfel. Când palmele au obosit și tălpile nu mai știu încotro, atunci deschide-ți inima să-ți urmezi calea către miez.

Și bătrânul dispăru în coliba sa de la marginea apei.

Grele vorbe - se gândi fata. Cum voi ști ce-și dorește sufletul meu? Va reuși el să mă ducă pe calea cea bună?